

Arrest

nr. 213 479 van 5 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 / 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2003 kwam verzoeker, als minderjarige, samen met zijn moeder en twee zussen aan in België. De ingediende asielaanvraag werd negatief afgesloten.

1.2. Op 6 januari 2017 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

1.3. Op 9 februari 2017 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel

9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 10 januari 2018 onontvankelijk werd verklaard, daar niet voldaan werd aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden.

1.4. Op 19 mei 2018 werd verzoeker een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Verzoeker verklaarde niet te lijden aan een ziekte die hem zou belemmeren terug te keren. Hij zou sedert 2014 een relatie hebben met mevrouw S. Hij verklaarde tevens twee zussen en een moeder te hebben in België en hij verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben. Verzoeker voegde toe dat zijn verblijfstitel verstreken is, dat hij deze niet tijdig had verlengd en niemand meer heeft in Kosovo.

1.5. Op 31 mei 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

1.6. Op dezelfde datum wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Aan de Heer:

naam : S.

voornaam : M.

geboortedatum : 11.12.1992

geboorteplaats : B.

nationaliteit; Kosovo

ALIAS: S., M. geboren te V. op 11/12/1992, onderdaan van Servië en Montenegro; S., M. geboren te B. op 11/12/1992, onderdaan van Joegoslavië; S., M. geboren te B. op 11/12/1992, onderdaan van Servië en Montenegro wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, De beslissing tot verwijdering van 31/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Betrokkene was in het bezit van een B-kaart afgeleverd op 30/09/2010 geldig t.e.m. 16/09/2015. Deze werd gesupprimeerd op datum van 27/06/2013. Een nieuwe B-kaart werd afgeleverd op datum van 16/07/2013 geldig t.e.m. 16/09/2015. Uit verzoekschrift met het oog op een voorlopige invrijheidstelling van dd. 03.06.2016 en het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Bordeaux van 06.02.2015 blijkt dat betrokkene werd opgesloten in een Franse strafinrichting te Uzerche van 12.03.2014 tot 02.05.2016. Op 05.10.2016 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Op 13/01/2017 werd de beslissing genomen om geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden. Deze beslissing is gepaard met een BGV en werd betekend op 19/01/2017. Betrokkene heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die op datum van 09/02/2017 werd ingediend, Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op datum van 18/05/2018,

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen bewijs geleverd gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op datum van 19/01/2017.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod 5jaar voor het grondgebied van Frankrijk uitgesproken door de correctionele rechtbank van Bordeaux op 06/02/2015, Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs - gewone-diefstal - als mededader, feiten waarvoor hij op 06/01/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden gevangenisstraf met uitstel voor een periode van 5 jaar. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat

betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 19/05/2018 dat hij een langdurige relatie heeft met een vrouw woonachtig in België. Tevens verklaart hij dat zijn twee zussen en moeder woonachtig zijn in België. Deze hebben allen recht op verblijf in België. Betrokkene verklaart zussen in België te hebben (zie het hoorplicht van 19/05/2018) Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat: « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zussen. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zussen wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfrecht in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem/haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien het feit dat de partner en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(...)"

1.7. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 205 030 van 7 juni 2018 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 13septies verworpen.

1.8. Verzoeker werd gerepatriëerd op 30 augustus 2018.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending artikel 8 EVRM

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13sexies dd. 31.05.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 31.05.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.)- De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar omdat verzoeker een veroordeling heeft, geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel en een inreisverbod van 5 jaar heeft gekregen in Frankrijk. Waarom direct gekozen werd voor een termijn van acht jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede, derde lid en het vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum driejaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden."

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker geen geldig paspoort heeft op dit ogenblik en geen geldig verblijfsadres heeft en bovendien zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs - gewone diefstal als mededader. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verwerende partij is thans in het bezit van het administratief dossier van verzoeker en kan uit het dossier afleiden dat er in hoofde van verzoeker een aantal elementen bestaan die zeker een vermindering van het inreisverbod tot gevolg zouden kunnen hebben.

Zij beweert dat verzoeker geruime tijd in België verblijft en geen aanvraag heeft ingediend.

Integendeel, verzoeker had een verblijfstitel in België tot 2015.

Zoals verwerende partij zelf in de bestreden beslissing meldt heeft verzoeker reeds in 2016 gevraagd om zijn verblijfstitel te verlengen, doch deze werd geweigerd vanwege de verwerende partij.

De feiten, waarvoor verzoeker in 2017 veroordeeld werd, dateren van 2013. Het is pas in het jaar 2017 dat er een definitieve veroordeling werd uitgesproken. Met andere woorden, de feiten waardoor verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd zijn 5 jaar geleden.

Verzoeker verbleef immers van 2014 tot 2016 in Frankrijk.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het gezinsleven met zijn moeder, de duurzame relatie van verzoeker met zijn partner alsmede met het feit dat zijn familiale belangen in België situeren.

Geen afweging van artikel 8 EVRM

In de bestreden beslissing wordt nergens een afweging conform artikel 8 EVRM gemaakt mbt de relatie met zijn moeder, zijnde mevrouw S. G., geboren te V. op 3 juli 1969.

Op dat gebied is verwerende partij zeker en vast tekortgeschoten.

De afweging in het kader van artikel 8 EVRM werd enkel met de zussen gemaakt.

Verzoeker verbleef tot op het ogenblik van zijn opsluiting samen met zijn moeder in Brasschaat aan de (...). Hij had een gezinsleven met zijn met zijn moeder.

Toen hij naar België kwam was hij een minderjarige jongen van 11 jaar.

Hij heeft steeds met zijn moeder gewoond. Het gezinsleven met zijn moeder is er altijd geweest.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker had een gezinsleven met zijn moeder. Hiermee werd helemaal geen rekening gehouden.

De partner van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit waarmee hij een duurzame relatie heeft.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Zij heeft zelfs geen afweging gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM voor de relatie en het gezinsleven met zijn moeder.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij

moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

Schending motiveringsplicht

Verzoeker is sinds 2003 niet meer in Kosovo geweest en heeft hier bovendien familieleden.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft gewoonweg geen rekening gehouden met de familiale situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van méér dan de maximumtermijn van 5 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker heeft een relatie met een Belgische onderdaan waarmee geen rekening werd gehouden om de termijn van het inreisverbod redelijk te houden.

Bovendien liggen zijn familiale belangen in België, zowel zijn moeder als zijn twee zussen wonen in België.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor méér dan de maximale termijn van vijf jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Verzoeker zal vooreerst worden gescheiden van zijn partner met wie hij een duurzame relatie vormt en tevens van zijn moeder en twee zussen die in Antwerpen verblijven, (artikel 8 EVRM)

Een gedwongen terugkeer naar Kosovo zal hem van zijn partner scheiden. Niet alleen verzoeker maar ook de partner zal enorm veel schade lijden.

Daarnaast zal de familiale band van verzoeker met zijn moeder en twee zussen verslechteren en enorme schade lijden.

Hij heeft steeds met zijn moeder een gezinsleven gehad. Dit blijkt ook uit de stukken.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 8 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, vierde alinea, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in Frankrijk en verzoeker vormt daarnaast ook een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker stelt dat de motivering incorrect is, laat hij na aan te tonen welke foutieve feitenvinding aan de beslissing ten grondslag zou liggen.

Na een theoretische duiding van de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker *in concreto* aan dat het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar disproportioneel is. Hij voert aan dat de bestreden beslissing beperkt is tot de vaststelling dat hij geen geldig paspoort heeft, geen verblijfsadres heeft en zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs en gewone diefstal als mededader. Er wordt volgens verzoeker niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing zou vermelden dat verzoeker geen aanvraag voor een verblijf heeft ingediend, mist zijn kritiek feitelijke grondslag. De bestreden beslissing motiveert immers dat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 18 mei 2018 werd geweigerd. De bestreden beslissing maakt eveneens melding dat verzoeker houder was van een B-kaart die geldig was van 30 september 2010 tot 16 september 2015. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing op verblijfsrechtelijk vlak uitgaat van verkeerde feitelijke vaststellingen.

Waar verzoeker aanvoert dat de feiten waarvoor hij in 2017 werd veroordeeld, reeds dateren van 2013, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet enkel gestoeld is op de veroordeling door de correctionele rechtbank te Turnhout op 6 januari 2017, maar ook verwijst naar verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank van Bordeaux op 6 februari 2015. Er wordt eveneens vastgesteld dat de correctionele rechtbank van Bordeaux op 6 februari 2015 aan verzoeker een inreisverbod van vijf jaar heeft opgelegd wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en diefstal. De bestreden beslissing besluit dat, gelet op het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten, er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Uit het arrest van het Hof van Beroep van Bordeaux van 6 februari 2015 blijkt dat verzoeker op 8 maart 2014 werd betrapt op het smokkelen van 3 kg heroïne van Spanje naar Frankrijk. Voor deze feiten werd hij veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf en een inreisverbod van vijf jaar. Het feit dat zijn veroordeling door de correctionele rechtbank te Turnhout in 2017 zou steunen op feiten uit 2013, staat de vaststelling niet in de weg dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan drugshandel. Het winstgevend karakter en herhaald karakter van deze elementen wordt vermeld in de bestreden beslissing en wordt door verzoeker niet betwist. Het loutere verstrijken van een zekere periode – omwille van het feit dat verzoeker in die periode gevangen was – wijst *in casu* niet aan dat verzoeker zijn oude activiteiten niet meer zou verderzetten. Verzoeker voert zelf geen enkel element aan waaruit kan blijken dat hij zijn leven zou hebben gebeterd of zicht zou hebben op een “regulier” leven, zonder opnieuw betrokken te worden bij drugshandel. De Raad wijst er in dit verband ook op dat het Hof van Justitie in zijn rechtspraak van oordeel is dat georganiseerde drugscriminaliteit (HvJ, 23 november 2010, *Tsakouridis*, C- 145/09, punten 45 en 46) een zodanig gevaar voor de samenleving vormt dat bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. De feiten van georganiseerde drugshandel waarvan sprake in de bestreden beslissing, werden terecht beschouwd als ernstige feiten van openbare orde of openbare veiligheid.

In dit opzicht acht de Raad het inreisverbod van acht jaar afdoende gemotiveerd en niet disproportioneel. Verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar het tijdsverloop sinds hij betrapt werd, maar weerlegt op geen enkele wijze dat hij betrokken is bij georganiseerde drugshandel en dat hij daarom een bedreiging vormt voor de openbare orde.

2.2.2. Verzoeker voert vervolgens aan dat in de bestreden beslissing geen afweging werd gemaakt met betrekking tot de relatie met zijn moeder, zijn zussen en zijn privéleven, nu verzoeker sedert zijn elfde in België verblijft. Daarnaast voert hij aan dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw, met wie hij een gezin wenst te vormen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoger werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod steun vindt in de wet, en genomen is om redenen van openbare veiligheid, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de orde is thans of de maatregel proportioneel is ten aanzien van het door verzoeker aangevoerde gezins- en privéleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 19/05/2018 dat hij een langdurige relatie heeft met een vrouw woonachtig in België. Tevens verklaart hij dat zijn twee zussen en moeder woonachtig zijn in België. Deze hebben allen recht op verblijf in België. Betrokkene verklaart zussen in België te hebben (zie het hoorplicht van 19/05/2018) Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zussen. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zussen wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfsrecht in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem/haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien het feit dat de partner en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker in de voormelde vragenlijst van 19 mei 2018 niet te kennen heeft gegeven dat hij met zijn moeder en zussen samenwoont, enkel dat zij in België verblijven met een geldige verblijfstitel.

Uit het motief dat hierboven wordt weergegeven, blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met al de elementen die verzoeker heeft meegedeeld inzake een gezins- en familieleven (een duurzame relatie en het verblijf van zijn moeder en zussen in België) en dit toetste aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert echter geen concrete objectieve elementen aan waaruit blijkt dat hij een relatie heeft met iemand met verblijfsrecht in België die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Er werd door verzoeker geen verblijfsaanvraag ingediend op grond van deze relatie en verzoeker brengt geen stukken aan die deze relatie stofferen. Zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België. Waar verzoeker naar de samenwoning met zijn moeder en zussen verwijst, moet vooreerst worden gesteld dat hij dit niet te kennen heeft gegeven in de voormelde vragenlijst op 19 mei 2018. Bovendien toont hij, een 25-jarige man, niet aan dat hij met hen een beschermenswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een dergelijke relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen onderling enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Dergelijke elementen worden niet aangetoond.

Bijgevolg steunt het niet op een verkeerde feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven van verzoeker in België niet te aanvaarden.

Waar verzoeker met betrekking tot het ontwikkelde privéleven in België betoogt dat hij een groot deel van zijn jeugd in België heeft doorgebracht en er school heeft gelopen, blijkt uit de gegevens van de bestreden beslissing dat verzoeker niet meer in het bezit is van een geldige verblijfstitel sedert 16 september 2015. Verzoeker werd vervolgens niet meer gemachtigd of toegelaten tot verblijf. Hoger is ook reeds gebleken dat verzoeker, omwille van zijn activiteiten in de georganiseerde drugshandel, terecht werd beschouwd als een ernstig gevaar voor de openbare orde. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zijn sociale en economische banden in België dermate hecht zijn dat het inreisverbod in dit opzicht moet worden beschouwd als disproportioneel.

Verzoeker maakt aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT